

Κεφάλαιο 1

Η Νέα Υόρκη είναι ένα πολύ βουο κράμα αρχοντιάς και μιζέριας. Λίγες δεκάδες μέτρα από τις αριστοκρατικές λεωφόρους, μπορείς να βρεις καταρρακωμένα σπίτια με διαμερίσματα που κατοικούνται από κάθε λογής ανθρώπους, με τους οικονομικούς μετανάστες, νόμιμους και μη, να αποτελούν την τεράστια πλειοψηφία.

Όλοι μαζί στροβιλίζονται σ' ένα αέναο χορό, τον χορό του δολαρίου. Απλώς κάποιοι μιλάνε για πολλά δολάρια και κάποιοι για λίγα. Το μέγεθος δεν έχει σημασία, όλοι το ίδιο πράγμα θέλουνε.

Κάποιοι το βγάζουν εύκολα κλεισμένοι στα πολυτελή τους γραφεία με τις τεράστιες τζαμαρίες που πολλές φορές κοιτάζουν από ψηλά το Σέντραλ Παρκ και κάποιοι βγάζουν μόνο μερικά κάθε μέρα ή μερικές μόνο μέρες την εβδομάδα.

Θα βρεις από υπέροχα πολυτελή εστιατόρια μέχρι τρύπες που κανονικός άνθρωπος δεν θα πλησίαζε ποτέ, και αν τις πλησίαζε, θα είχε τεράστιο πρόβλημα να κωνέψει –αν κατάφερνε να κωνέψει– αυτά που θα έτρωγε. Ανεξάρτητα από αυτό, ήταν όλα γεμάτα. Σε αυτή την πόλη των αντιθέσεων μπορούσες να φας τεράστιες ποσότητες άνοστου συνήθως φαγητού, με πολύ λίγα χρήματα.

Αυτή η περίεργη πόλη, φορτωμένη με αρκετά εκατομμύρια κατοίκων, κατάφερνε καθημερινά με ένα μαγικό τρόπο να ξεπερνάει τις δυσκολίες της και να τραβάει μπροστά. Χώνεψε ακόμη και τις πληγές των δίδυμων πύργων με τους σχεδόν τέσσερις χιλιάδες νεκρούς, κάτι που ενδεχομένως καμία άλλη πόλη στον πλανήτη δεν θα κατάφερνε να κάνει. Τους έκλαψε, τους έθαψε και συνέχισε. Ίσως όχι πια η ίδια όπως παλιά. Κάποια πράγματα άλλαξαν αλλά και αυτά η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων τα ξέχασε. Και αν σήμερα μετά το Patriot's Act μπορείς να βρεθείς κρατούμενος χωρίς να ξέρει κανείς πού βρίσκεσαι, έστω και για υποψίες τρομοκρατίας, αυτή είναι μία λεπτομέρεια που ο πολύς κόσμος ξεπέρασε ήδη. Η ζωή στη μεγαλούπολη συνεχίζεται χωρίς ουσιαστική διακοπή!

Η Αμερική έχει πολλές ιδιομορφίες σε σχέση με τις άλλες χώρες. Μια από τις μεγαλύτερες ίσως είναι η ισχύς του κράτους. Και σίγουρα η μεγαλύτερη είναι η ικανότητα του να περνάς αυτή την ισχύ απαρατήρητη στον πολύ κόσμο! Και αυτό το κατάφεραν οι Αμερικανοί σε θαυμαστό βαθμό. Μπορεί οι επικοινωνίες σου να παρακολουθούνται. Μπορεί οι ιδιωτικές στιγμές να ανήκουν στη σφαίρα της φαντασίας και κάποιος, όποτε θέλει, να μπορεί να ξέρει τι λες και τι κάνεις. Μπορεί να έχει επιστρατευτεί ένας δορυφόρος και να φωτογραφίζει την πινακίδα του αυτοκινήτου σου ή τη μάρκα των τσιγάρων σου. Μπορεί να συμβαίνουν όλα αυτά και άλλα τόσα ακόμη.

Και το πιο αστείο είναι ότι όλα αυτά μπορείς να τα δεις στο σινεμά και να τα θεωρήσεις... φυσιολογικά!

Ο πολύς κόσμος όμως δεν ασχολείται. Τρέχει πίσω από το δολάριο, συνήθως χρωστάει περισσότερα απ' όσα

βγάζει, δεν αισθάνεται ασφάλεια στη δουλειά του και κοιτώντας μακροσκοπικά όλους αυτούς τους ανθρώπους καταλήγεις σε ένα βέβαιο συμπέρασμα. Αν και βασικά προέρχονται από την Ευρώπη, έχουν γίνει πολύ διαφορετικοί από τους Ευρωπαίους. Καλύτεροι ή χειρότεροι; Δύσκολο να απαντήσεις.

Σίγουρα οι Αμερικανοί είναι πιο απλοί από τους Ευρωπαίους. Σχεδόν απλοϊκοί! Κι όμως αποτελεσματικοί. Καλύτερο παράδειγμα η γλώσσα. Έχουν απλοποιήσει τα Αγγλικά τόσο πολύ, που τις περισσότερες φορές υπάρχει διαχωρισμός μεταξύ των Αγγλικών και των Αμερικανικών όταν μπορείς να επιλέξεις – σ' έναν υπολογιστή, ας πούμε. Και ιδού το θαύμα! Με μία γλώσσα σχεδόν δύο φορές απλούστερη, έχουν ακριβώς το ίδιο αποτέλεσμα. Δεν έχουν τον ίδιο πλούτο λέξεων. Και λοιπόν; Φτάνουν στο ίδιο αποτέλεσμα; Σίγουρα ναι.

Στη χώρα αυτή των αντιθέσεων ο εύκολος δρόμος αποτελεί αυτονόητο δικαίωμα και όχι εξαίρεση. Κι έτσι απαλλαγμένη από τα ταμπού της Ευρώπης, η Αμερική αυτή έμελλε να γίνει η μεγαλύτερη δύναμη της Γης.

Κοιτάζοντας αφηρημένα από το παράθυρο του ταξί που ελίσσόταν μέσα στην απίθανη κίνηση της αμερικανικής μεγαλόπολης, ο Άρης συλλογιζόταν την ημέρα που έφτασε εδώ, μερικά χρόνια πριν.

Έχοντας αποτύχει στις εισαγωγικές αρκετά πριν ξεσπάσει η κρίση στην Ελλάδα, κλήθηκε να αποφασίσει αν θα περίμενε άλλο ένα χρόνο ή αν θα επέλεγε τη λύση του εξωτερικού. Πέρασαν πάνω από δέκα χρόνια από τότε και θυμόταν αυτή τη μέρα σαν να ήταν χθες. Η απόφαση να φύγει πάρθηκε από τον ίδιο και τους γονείς του σε λίγη

ώρα μόνο. Θυμόταν ακόμη τον πατέρα του που είχε πει σοβαρός ότι ο χρόνος είναι πολύ πολύτιμος για να τον αφήνουμε να περνάει χωρίς σκοπό. Αποφάσισαν μαζί ότι ήταν φρόνιμο να ξεμπερδέψει με τον Στρατό πρώτα και στο μεταξύ να ετοιμαστεί για την Αμερική.

Υπηρέτησε χωρίς προβλήματα και μετά τη βασική του εκπαίδευση βρέθηκε στις μονάδες καταδρομών και λίγο μετά στους βατραχανθρώπους. Το σκαρί του ήταν τέλειο και έβγαλε την εκπαίδευση με άριστα. Του έγινε πρόταση να μείνει, αλλά εκείνος είχε άλλα σχέδια. Ο λοχαγός του άκουσε με συμπάθεια τα όνειρά του και δεν του έφερε καμία αντίρρηση. Αντιθέτως, από τη μέρα που μιλήσανε μαζί τον είχε υπό την προστασία του.

Γύρισε σπίτι του πολύ πιο δυνατός απ' ό,τι ήταν όταν έφυγε. Έφυγε παιδί και γύρισε άντρας. Ήρεμος, σκληραγωγημένος και απίστευτα γερός προς μεγάλη περηφάνια του πατέρα του, που είχε βάλει τη φωτογραφία του με τη στολή σε περίοπτη θέση πάνω στο τζάκι.

Το πού θα πήγαινε ήταν σχετικά απλό. Ο αδελφός του πατέρα του έμενε στη Νέα Υόρκη και τα κατάφερνε μια χαρά. Δέχτηκε με χαρά την πρόταση του πατέρα του και λίγες μέρες αργότερα υποδέχτηκε τον ανιψιό του με ανοιχτή αγκαλιά στο αεροδρόμιο Κένεντι έχοντας δίπλα του τη γυναίκα του, την Έλα, και τον γιο του, τον Κώστα.

Τα Αγγλικά του Άρν ήταν ήδη εξαιρετικά και ευγνωμονούσε τον πατέρα του που επέμεινε από νωρίς να τα μάθει. Μόνο που στην Αμερική ένωσε, στις αρχές τουλάχιστον, ότι μιλούσαν κάποια διαφορετική γλώσσα που έμοιαζε με Αγγλικά. Λεπτομέρειες. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ένωθε στην Αμερική σπίτι του!

Η εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο αποδείχτηκε δυσκολότερη απ' όσο περίμενε. Το Κολούμπια, που αποτελούσε φυσική επιλογή τόσο για το όνομά του όσο και για το γεγονός ότι βρισκόταν στη Νέα Υόρκη, έχει τη φήμη ενός από τα πιο δύσκολα ιδρύματα της Αμερικής.

Καταλαμβάνοντας 132 στρέμματα στο Μόρνινγκσαϊντ Χάιτς στον δήμο του Μανχάταν και με άλλα οκτακόσια σχεδόν στρέμματα στη γύρω περιοχή, δέχεται περίπου το 10% των φοιτητών που επιθυμούν να φοιτήσουν κάθε χρόνο. Ιδρύθηκε το 1754 σαν King's College από την εκκλησία της Αγγλίας και έχει κάθε λόγο να είναι περήφανο για την ιστορία του και τις επιδόσεις του. Ιδιαίτερα αν μετρήσει κανείς τους 87 κατόχους βραβείων Νόμπελ που είτε προέρχονται από αυτό είτε έχουν πολύ στενή σχέση μαζί του.

Ένα χρόνο αργότερα ο Άρνης, που αποκλείστηκε από το ελληνικό σύστημα, βρισκόταν πλέον στη Σχολή SEAS, την αντίστοιχη Πολυτεχνική Σχολή, σε ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου.

Και τότε μόνο κατάλαβε γιατί η Αμερική βρίσκεται εκεί που είναι και γιατί οι άνθρωποι αυτοί θα φθάσουν ακόμη πιο ψηλά από εκεί που βρίσκονται. Η φοίτηση του κύλησε τόσο εύκολα, που αν κάποιος του το έλεγε πριν πάει, απλώς δεν θα τον πίστευε! Ο τρόπος με τον οποίο τον αντιμετώπισαν οι πάντες θα του έμενε αξέχαστος. Σαν να αναγνώριζαν ότι πήγε εκεί για να μάθει και η δουλειά τους ήταν ακριβώς αυτή. Να τον μάθουν. Με μία απaráβατη προϋπόθεση όμως. Ότι πραγματικά ήθελε να μάθει. Ότι δεν έχανε τον δικό του καιρό ούτε τον καιρό των υπολοίπων. Και ο Άρνης ήθελε να μάθει!